

KAPITOLA 1

Večírek to byl opravdu nezapomenutelný. Především kvůli tomu, že z oslavy na počest Batgirl se rychle stala pátrací akce.

Katana zmizela! To bylo opravdu něco. Ze všech superhrdinů byla právě Katana pověstná svou dochvilností za každých podmínek. Dokonce pro ni nebylo výjimkou přijít dřív. Ale mít zpoždění? Ani za milion let!

Batgirl seděla u ovládacího panelu svého důmyslného počítačového systému v Batbunkru, zatímco ostatní přihlíželi.

„Zkusím zaměřit její polohu,“ vysvětlovala, zatímco její prsty tančily po klávesnici s rychlostí, přesností a elegancí klavírního virtuosa. Počítačové obrazovky modře zasvítily, načež se na nich objevily školní pozemky a přilehlé okolí.

V tu chvíli už byl Batbunkr plný znepokojených spolužáků. Novinky se po Super Hero High šířily rychlostí blesku a zdejší studenti byli pověstní svou pospolitostí vždy, když se někdo z nich ocitl v nebezpečí.

„Spolek mladých detektivů se hlásí do služby!“ řekla Hawkgirl. V mžiku u ní byli také Flash a Poison Ivy, která měla v rukou obrovský koš plný nádherných tulipánů, koretin a růží. Měla na starosti květiny na oslavu a poté, co přinesla první várku, odešla pro další. Polovinu svých červených vlasů měla ozdobenou sedmikráskami. Když se ale Ivy doslechla o Kataně, okamžitě se rozběhla za ostatními a na nějaké zdobení té druhé poloviny úplně zapomněla.

Batgirl pokynula na pozdrav svým kolegům detektivům a byla ráda, že přispěchali na pomoc. Byli známí odhalováním nejrůznějších záhad, počínaje tím, kdo snědl poslední čokoládovou tartaletku (Beast Boy) až po to, kde se skrývá zlý padouch (na planetě Xolnar). Zrovna nedávno pomohl Spolek mladých detektivů Batgirl odhalit a polapit Calculatora, mladého technického génia, který chtěl zničit celosvětovou internetovou síť, a stát se tak pánem světa.

Mladí detektivové neváhali a začali okamžitě vyslýchat každého, kdo by mohl tušit, kam se Katana poděla. Místnost se tak rychle zaplnila nejrůznějšími teoriemi, fámami a hojným počtem falešných stop.

„Asi jí ten dort upadl a ona se stydí to přiznat,“ řekla Cheetah Flashovi.

„Možná ji unesl Croc,“ vykládala Big Barda Poison Ivy a mávala u toho svým megažezlem tak, že mu několik lidí muselo spěšně uhýbat a uskakovat z cesty. „Slyšela jsem, že je zase na svobodě.“

„Třeba se jen zapomněla v Metropolitickém muzeu umění,“ prohodila Arrowette k Hawkgirl. „Mají tam novou výstavu o lukostřelbě.“

„Je tady,“ pronesla Miss Martian tak potichu, že ji zaslechla jen Supergirl. „Katana je blízko.“

„Kde?“ zeptala se Supergirl. „Klid prosím! Miss Martian něco objevila.“

Veškerý hovor okamžitě utichl a všichni se shlukli kolem stydlivé zelené mimozemšťanky z Marsu. Supergirl si všimla, že Miss Martian pomalu bledne a stává se neviditelnou – dělala to vždy, když byla v rozpacích, což bylo téměř neustále.

„Zůstaň tu s námi,“ prosila ji Supergirl. „Potřebujeme tě! Co jsi zjistila?“

Miss Martian zavřela oči ve snaze nevnímat všechny ty pohledy, které se na ni upíraly. Dokázala sice číst myšlenky, ale nikdy jí nebyla příjemná pozornost, kterou si tím vysloužila.

Batgirl vzala Miss Martian za ruku a jemně ji stiskla. „To je v pořádku,“ ujišťovala ji. „Jako bychom tu nebyli. Mysli na Katanu.“

Wonder Woman pozorovala dav zírající na Miss Martian,

kteřá už zase začínala zvolna mizet. „Hej všichni, vyklidte prosím místnost!“ zavolala Wonder Woman. „Dopřejeme Miss Martian trochu klidu.“

Když superstudenti opouštěli Batbunkr, Miss Martian se začala znovu zhmotňovat. Samým soustředěním se mračila.

„Cítím Katanu,“ řekla. „Ale spojení je slabé.“

Batgirl vydechla úlevou.

„Je naživu!“ řekla nahlas to, v co všichni tiše doufali. Ve světě superhrdinů totiž nebezpečí téměř nikdy nespí. Zachraňujete životy, ale často jsou tyto životy také v ohrožení.

„Katana je někde tady v budově,“ dodala Miss Martian. Její jemná tvář byla stažená soustředěním.

Batgirl se k ní naklonila tak, jejich obličejce byly jen pár centimetrů od sebe.

„Miss Martian,“ pronesla trpělivě, „slyšíš nějakou zprávu? Co nám můžeš říct?“

„Nedává to smysl,“ řekla Miss Martian a potřásla hlavou. „Je blízko, ale zároveň je daleko. Že by byla pod námi?“ Najednou prudce otevřela oči a roztrásla se. „Katana je v nebezpečí!“

Batgirl hlasitě zalapala po dechu. „Pod námi? To musí být v tajných podzemních chodbách!“

„Kdeže?“ zeptala se Supergirl, která nervózně létala kolem dokola po místnosti.

„Já myslela, že to jsou jen povídačky,“ řekla Poison Ivy.

„I povídačky jsou někdy založené na pravdě,“ pozname-

nala Wonder Woman. „Batgirl, jelikož o těch podzemních chodbách něco víš, jdi dolů hledat Katanu. Já shromáždím zbytek Spolku mladých detektivů a půjdu zpátky k Plášťům a kápím, třeba tam najdeme nějaké další stopy.“

„To zní jako skvělý plán,“ souhlasila Batgirl. Wonder Woman už ale byla pryč.

Když se zbytek superhrdinů začal rozcházet, zůstaly v místnosti čtyři. Batgirl se otočila – za ní stála Miss Martian a vypadala vyčerpaně. Supergirl se na zelenou dívku přívětivě usmála a objala ji – dávala si při tom pozor, aby ji nerozmačkala. Poison Ivy jí podala květinu.

Batgirl usedla ke svému počítači a pustila se do porovnávání a procházení map katakomb i tajemných křivolakých cestiček. Měla na to speciální B.A.T. program, ve kterém soubory sloučila, stiskla tlačítko „Uložit“ a stáhla si výsledek na svůj náramkový počítač.

„Snažím se dostat k souborům s kódy budov v Metropolisu. Záznamy sahají více než sto let zpátky, ale jen část byla převedena do digitální podoby,“ vysvětlovala Batgirl. „Pod zem se dostaneme, ale pokud chceme Katanu najít, budu potřebovat tvoji pomoc, Miss Martian. Cítíš se na to?“

Všechny se otočily na Miss Martian, jejíž obvykle zelené tváře teď byly stejně rudé jako její vlasy. Batgirl si nebyla jistá, jestli je vystrašená, nadšená, nebo, což bylo nejpravděpodobnější, obojí najednou.

„Neboj se,“ chlácholila ji Supergirl. „Jsme v tom všichni spolu.“

Poison Ivy jí podala oranžovou růži, aby jí zvedla náladu. Miss Martian nasála její sladkou vůni. „Tak jo,“ řekla s odhodláním v hlase. „Jsem připravená.“

„Jdeme najít Katanu!“ prohlásila Supergirl, která už byla v půlce chodby.

„Haló?“ zavolala za ní Batgirl.

„Haló!“ odpověděla Supergirl.

„Jdeš špatným směrem,“ upozornila ji Batgirl.

„Jejda! Možná bys raději měla vedení převzít ty,“ navrhla Supergirl.

„A Miss Martian!“ připomněla jim Batgirl. „Bez ní nemáme šanci!“

„Neměly bychom to říct ředitelce Wallerové?“ zeptala se Poison Ivy.

„Ne,“ řekla Miss Martian rozhodněji, než pro ni bylo běžné. Všichni ztuhli. „Ne,“ zopakovala a otočila se na své kamarádky. Vypadala vyděšeně. „Musíme si pospíšet. Nemáme ztrácet čas!“